

(Priloga Vrtnu.)

Št. 2. Ljubljana, dne 1. februarja 1903. XI. tečaj.

Ponesrečeno pustovanje.

Tiho deca se je zbrala
Tajno, resno modrovala:
„Pust se vsepovsod praznuje,
Šala danes gospoduje.
Jožko kožuh naj obleče,
Njemu se po tleh ne vleče.
Kožuh mora obrniti,
Zna sicer se kaj skaziti.
Janke bele zobke kaže,
Pa naj z ogljem se namaže.
Bel ves mora Tinče biti,
S kredo dajmo ga vbeliti.
Slavko velikan je pravi,
V škornjah se lahko postavi,

V stare rute se ogrne,
Si napravi brke črne.
Peterček pa prav ukrene,
Če na glavo čako dene,
Metlo dolgo v roko vzame,
Dé kot puško jo na rame...
Tresk! na tleh je steklenica,
Vsem zardé strahote lica —
Zvrnil Slavko jo z omare,
Ko iskal je rute stare.
Steklo urno je pobrali,
Mirno, resno se držati, —
Oče, mati naj to zvejo,
Pa nam z metlo kaj povejo.

—ž.

Izredno lepa čednost.

1. Kako se kaže hvaležnost?

1. Vse, kar imamo, je prišlo po dvojni poti v našo last. Nekaj smo si kupili ali prislužili, nekaj pa zastonj prejeli v dar. Ali tako smemo govoriti le o tem, kar imamo od ljudi. Drugače pa moramo govoriti o božjih dobrotah, tu moramo pa naravnost reči: vse, kar smo in kar imamo, je dar božje dobrotljivosti. Zakaj ničesar bi si ne mogli pridobiti, ko bi ne bili prejeli zmožnosti od Boga, ko bi nam Bog ne naklanjal priložnosti in ugodnosti za pridobitev, ko bi nam ne ohranil zdravja itd. Zato sveti apostol Pavel tako splošno zastavi vprašanje: „Kaj pa imaš, da bi ne bil sprejel od Boga?“ In vsakdo je primoran odgovoriti na to vprašanje: „Kar nobene reči nimam, katere bi ne bil prejel od Boga!“

A tudi pri onih rečeh, ki smo si jih nakupili ali prislužili, ne vemo, kako bi bilo, ko bi ljudje ne bili dobrohotni do nas. Torej tudi dober zaslužek in povoljna kupčija je končno odvisna od blagohotne dobrote drugih ljudi.

Prva stopinja hvaležnosti je torej v tem, da spoznamo in priznamo: nič bi ne bili in ničesar bi ne imeli, ko bi nam ne bila dala predobrotljiva roka božja; premnogo reči nam podarijo tudi ljudje ali vsaj pomagajo, da si jih lažje pridobimo. Torej Bogu moramo biti hvaležni za vse, poleg tega pa še ljudem za mnogo reči, katerih nam Bog ne deli naravnost iz nebes, marveč po njihovih rokah.

To spoznanje je podlaga ali temelj hvaležnosti, in kolikor bolj se kdo zaveda, da sam iz sebe bi ne bil nič in bi ne imel nič, ko bi mu Bog ne bil dal ali naravnost iz nebes ali po dobrih ljudeh, toliko bolj bo hvaležno njegovo srce.

Bil je imeniten kralj Alfonz po imenu, ki je vedno Boga zahvaljeval za njegove brezštevilne dobrote. Večkrat je ponavljal, kako zelo je hvaležen Bogu, ker ga je vstvaril, in je hotel, da je človek ne

pa brezumna žival, a ne le človek, marveč da je tudi kristjan, in pa še celó kralj, da more storiti veliko dobrega.

2. Hvaležnost se dalje razodeva v tem, da se veselimo prejetih dobrot in jih znamo prav čislati. Posnemajmo tu nedolžnega otroka.

Kolikrat odpre svojo zakladnico, kjer ima shranjena darila svetega Miklavža, božična, novoletna darila itd. Kolikrat jih pred seboj razvrsti, natanko ogleduje, prešteva, poskuša, prikazuje drugim; kako se ponaša ž njimi in kako se čuti srečnega! Tako se tudi mi detinsko veselimo dobrot božjih in dobrot, ki smo jih prejeli od ljudi. Le radi jih preišljajmo in večkrat jih naštevajmo, da nam bodo bolj živo pred očmi: naštevajmo si in preišljajmo dobrote, katere Bog deli skupno in enako vsem ljudem: kako je ob vstvarjenju človeka odlikoval pred vsemi drugimi stvarmi na zemlji, zavoljo nas tako lepo vredil in okrasil ves svet, kako očetovsko skrbi še zdaj za nas vse! Koliko dobrot in milost za nas vse ima v sebi Kristusovo odrešenje, vstanovitev sv. cerkve itd.! Naštevajmo si potlej in preišljajmo, kaj je ljubi Bog še posebej vsakemu izmed nas dodelil od začetka življenja do zdaj; koliko dušnih dobrot in koliko telesnih, in kako veličastne reči so nam še obljubljene... Ako bomo tako preštevali in si ogledovali dobrote božje ljubezni, se bode začelo ogrevati naše srce, navdajalo nas bode plemenito čustvo — vesela hvaležnost!

Enako delajmo tudi z dobrotami, ki jih sprejemamo od ljudi: staršev, učiteljev, sorodnikov in drugih dobrotnikov.

3. Hvaležni človek pa ni le vesel prejetih dobrot in daril, marveč se tudi rad veselo in spoštljivo spominja svojih dobrotnikov. Saj se dobrota nikakor ne dá ločiti od dobrotnika: kdorkoli hvaležno spozna dobroto, ne more pozabiti dobrotnika; in čim više čisla dobrote, tem bolj bo čislal in ljubil tudi dobrotnika. Hvaležni človek torej rad in pogosto misli na Boga, svojega največjega dobrotnika, ne pozabi pa tudi svojih zemeljskih dobrotnikov. In kolikor hva-

ležnejši je kdo, toliko bolj ponižuje samega sebe, povikšuje in poveličuje pa svojega dobrotnika.

4. Zahvala naša naj pa ne ostane samo v spominu in srcu, marveč pokažimo jo ob vsaki ugodni priliki tudi na zunanje, tudi v dejanju. Zahvaljujmo se vsak dan skupno za vse že prejete dobrote ter še posebej zjutraj za dobrote pretekle noči, zvečer za dobrote dotičnega dne, pred jedjo in po jedi za vsakdanjo hrano in zdravje, ob zvonanju za dušne dobrote itd. — Poskušajmo pa tudi po svoji moči p o v r a č e v a t i ljubezen z ljubeznijo, dobrote z dobrotami: Bogu s tem, da zvesto izpolnjujemo njegove zapovedi ter prav obračamo njegove dari v slavo božjo in dušno zveličanje; dobrotnim ljudem pa z enako uslugo in postrežbo, ali če to ni mogoče, vsaj s tem, da molimo zanje.

Pred sto leti je živel jako bistroumen in blagodušen učenček, Vilko Arnoldi, ki se ni imel le boriti z učenjem in šolskimi nalogami, marveč, kakor še zdaj marsikateri dijak, tudi z uboštvom in pomanjkanjem. Le z dobrotno podporo usmiljenih ljudi je mogel nadaljevati in dovršiti nižje in višje šole. Tukaj so dobrotni ljudje res dobro naložili svojo miloščino, zakaj pozneje je postal celó škof. Ne bom tu popisoval vrlin in lepih čednosti, s katerimi se je odlikoval ta plemeniti mož kot dijak, mašnik in škof, marveč omenim le samo ene: njegove izredne hvaležnosti. Po njegovi smrti so našli v miznici pri vrhu staro, večkrat rabljeno pisno knjižico. Bil je njegov „catalogus benefactorum“ — zapisnik vseh dobrotnikov in vseh tudi najmanjših dobrot, ki jih je kdaj prejel. Ta zapisnik je pričel že v svojem dvanajstem letu in ga je nadaljeval do svoje smrti ter ga skrbno hranil v miznici, na kateri je navadno pisal. Pisal pa je tak zapisnik zato, da bi mogel biti hvaležen vsem svojim dobrotnikom, zlasti s tem, da bi se jih vedno hvaležno spominjal pri sv. maši in v svojih molitvah.

Kako veličasten spomenik si je postavil vrli mož s to dragoceno knjižico! Posnemajte ga! Ako že ne zapisujete dobrotnikov in dobrot v posebno knjižico iz papirja, zapisujte jih tem pridnejše neizbrisno v spomin in srce!

Rajska cvetka.

ajne, dragi čitateljčki, da prav z zanimanjem gledate v mrzlih zimskih dneh v zatišju gorke sobe one krasne cvetke, ki se solnčijo na oknih vaših bivališč. Hkrati občudujete vsemogočnost božjo, ki edina zna narediti tako lepe ledene cvetke. Toda še mnogo lepše cvetice je ustvaril ljubeznivi nebeški Oče, ki pa ne razveseljujejo le človeškega srca, ampak še najbolj Stvarnika samega.

Taka skrivnostna cvetka je sleherni otrok, ki posluša mili glas svojega angela, ki ga priganja k dobrim delom. Tudi ti, ljubi čitateljček, si taka zanimiva cvetka, če si priden, ubogljiv, ponižen in nedolžen. Sicer je pa gorka želja angelovvaruhov, da bi bili vsi otroci tako mile cvetke, srečni zdaj in vekomaj.

Taka mila, plemenita cvetica je bila Cvetka F., učenka 3. razreda notranje uršulinske šole, katero je angel božji nekaj dni pred Božičem presadil v sveti raj, da bi tamkaj v družbi nebeških krilatcev pred večnimi jaslicami častila in slavila Dete Jezusa — neskončnega Boga.

Vedite pa, ljubi otroci, da se je znala mala Cvetka tudi prikupiti ljubemu nebeškemu Detetu, in zato jo je že v nežni mladosti pozval k sebi v sveta nebesa.

Bila je vedno vesela, ljubeznivo priprosta in nadvse odkritosrčna. Poleg tega je imela tudi plemenito in prav mehkočuteče srce. Vsled tega je Cvetka bolj kot kdo drugi njene starosti občutila bridko boleost, ako jo je spomnil kdo v šoli ali doma njenih otroških slabosti. Toda znala je to vse kar mogoče prenašati junaško iz ljubezni do ljubega Jezusčka in tiho zadušiti grenko solzico, ki je včasih zalila njeno nedolžno očesce. Pa ljubezen vzbuja ljubezen in lep zgled občudovanje slehrnega. Zato je bila pa Cvetka res prava cvetka med svojimi součenkami.

Cvetka je bila pa tudi prav marljiva in poslušna učenka. Priča temu sledeči dogodek. Mala Cvetka je

nenadoma hudo zbolela. V nevarni bolezni pa je iskala pomoči in olajšanja pri preblaženi Devici Mariji. Večkrat je prav srčno vzdihnila: „O Marija, pomagaj! saj si Ti tudi Juliki pomagala.“ Mala bolnica si je namreč dobro zapomnila mično in podučno zgodnico, katero so ji povedali učiteljica v šoli, kako je nekoč Marija pobožno deklico Juliko, ki se je k Nji zatekla, obvarovala velike, velike nevarnosti.

Pa še nekaj družega prav lepega naj vam povem o mali Cvetki. Zнала je na besedo ubogati. To prizna njena blaga mamica, katero je Cvetka iskreno ljubila in kateri je zaupala vse svoje otroške bolesti. Pa naj vam povem še, kako nas je zapustila ljuba Cvetka.

V času njene smrtne bolezni ji je poslala njena dobra tetka iz samostana slaščic, da bi ji olajšala hudi kašelj. Ali kaj je storila mala bolnica? Te slaščice je razpostavila drugo poleg druge na mizo in ponujala svojim domačim, da bi kupili od nje to sladko blago. In res! Njen blagi ata hoteč napraviti svoji hčerki zadnje veselje, odkupi slaščice za 24 vinarjev. Radosti polna pokliče nato strežnico in ji veli nesti ta denar z drugimi prihranki v samostan, da bi se darovala ljubemu Bogu zanju prečista daritev. Kajne, mali čitateljčki, da se čudite, kakó je bila mala Cvetka v nežni otroški dobi tako zrelih misli in vzvišenih želja.

Sedaj vam je jasno, da je Cvetka res zgodaj dozorela za sveta nebesa. Jezus pa, najboljši mladino ljub, je povrnil Cvetki vsa ta blaga darilca že tu z velikimi obrestmi. Ker je mala Cvetka sodelovala že tu z milostjo božjo, hočem reči, ker je vestno poslušala glas svojega angela, ji je dodelil dobri Zveličar, premili Jezus, veliko, veliko milosti.

Ko se je namreč čutila zelo slabo, je sama zaprosila gospoda duhovnika, da bi opravila svojo prvo in zadnjo sv. izpoved pa sprejela še zakrament svetega poslednjega olja. In res, tudi te milosti ji nebeški dobri Pastir ni odrekel.

Nato je pa prav ponižno prosila odpuščenja svojega blagega ateja, potem ljubo mamico in tako povrsti vse svoje bratce in sestrice!

Kmalu potem pa je ljuba Cvetka vsa srečna izdihnila svojo nedolžno dušo. Angelci pa so jo ponesli pred prestol božji, pred božične jaslice božje, kjer se z vsemi nebeščani pri ljubemu Jezusčku in Mariji radostí na veke.

Ali bodete pač tudi vi, mili čitateljčki, kdaj tako srečno umrli? Posnemajte že v zgodnji mladosti malo Cvetko. — Nikdar vam ne bo žal.

Y.

Sneženi mož.

Oj sneženi ti možic,
Ti pa res si čuden stric!
Včeraj smo te naredili,
Delo težko izvršili,
Da po noči tu bi stal,
Čuval nas bi, ne pa spal —
Zdaj te pa nikjer več ni
Oh nesrečni stražnik ti!

Si se-li lisice zbal,
Ki je s kuro se gostila,
Pa ti kol iz rok je pal,
Da bi te ne zadavila?
O, ti strahopetnež ti,
Več sledu po tebi ní!

Osojski.

Z i m a.

Zima, mrzla zima
Okrog voglov kima
Z belo kapico,
Z mrzlo sapico.

S snegom vse pokrila,
Ptice zapodila
Daleč je od nas
In nam dala mraz.

Vse na svetu mine,
Tudi mraz izgine —
Že se daljša dan,
Tanjša snežna plan.

Slavko Slavič.

Po ‚krivčke‘ . . .

igaletov Pepček se je silno postavljaj v šoli. Za klobukom je imel tri prekrasne črne ‚krivčke‘. Doma so zaklali starega racmana. In ta je imel v repu lepo zvihana tri peresa, črna kakor oglje in svetla kakor žamet. Racman je moral na mizo za praznike, peresca pa za Pepčkov klobuk.

Med njegovimi součenci se je pojavila velika nevoščljivost. Pred šolo so ga obstopili in silno poželjivo gledali na Pepčkov klobuk. Ponujali so mu za en ‚krivček‘, karkoli je kdo imel: ta kruha, oni potice, drugi peres, svinčnik. Toda Pepček je šel ponosno domov. Lepi krivčki niso bili na prodaj. Ostali součenci so se kmalu potolažili in nazadnje so celo rekli: Prava reč, takile krivčki. Še nočemo jih ne.

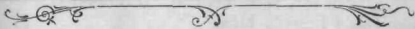
Toda Ratajcev Miško se ni mogel umiriti. S Pepčkom sta bila dobra prijatelja, oba bogatih starišev, oba sta nosila lepo obleko. Kar je imel eden, moral je imeti tudi drugi. Toda krivčkov ni bilo dobiti zlepa.

Miško je bil žalosten. Silno ga je jezilo in vse bi bil dal, da bi takisto nosil krivčke za klobukom. Nečimern je bil. In to ga je privedlo do grdega sklepa.

Pri Štruklju so imeli tudi starega racmana, ki je imel kar štiri lepe krivčke v repu. Čak, si misli; popoldne bodo vsi na polju, jaz se splazim čez plot na dvorišče, vjamem racmana in mu izpulim krivčke. Ali me bo gledal Pepček, ko bom imel kar štiri, ene več kot on.

Tistega popoldne je bil Miško silno priden. S čitanko je hodil po vrtu in glasno bral. Toda bral je le tisto, kar je znal iz glave. Zakaj njegovo oko je vedno škililo čez plot na Štrukljevo dvorišče, kjer se je gugal samotarski racman. Gagalo je tudi več gosk, pa se ni menil zanje. Hodil je svoja pota.

Ko učaka Miško trenutka, da je šla Štrukljeva mati z južino na polje, si misli: zdaj ali nikoli!

Preplezal je plot. Vrh plota je še malo počakal. Pogledal je na levo in desno.

Nič! Nobenega ni!

„Hop!“ Bil je na dvorišču. Gosi so se grele leno na solncu in so nekoliko zagagale. Racman se pa še zmenil ni. Miško se plazi proti njemu. Še par korakov, pa bodo krivčki njegovi. Srce mu je kar štrbunkalo v prsih. Majčkeno je mogel počakati. Tatiču so se kolena tresla in vest ga je karala: Nikar! nikar! Pa je ni slušal. Še dva koraka. Ena, dve — — „Čof“.

Miško je planil na racmanta. Toda ta ni bil tako okoren, kakor je mislil Miško.

„Gré, gré, gré!“

Tako je začel kričati in racati po dvorišču. S perotmi se je poganjal naprej. Predno je Miško vstal, je bil racman že na drugem koncu dvorišča. Ko se Miško pobere, steče ves jezen za njim. Zarajala sta po dvorišču krog in krog. Racman je pribežal do gosi.

Ko hoče Miško mednje, tedaj se dvignejo vse natenkrat, napno vratove, odpro kljune, razširijo peroti in z velikanskim hrupom se zakade v Miškota.

„Ga, ga, ga, ga!“

Tako so kričale in se zaganjale vanj. Miškotu hitro upade pogum, da začne bežati, goske pa za njim. Udari jo proti vratom, da bi bil preje rešen. Ali lésa je bila od zunaj zaprta. Miško ni mogel ven. Zbežal bi bil rad proti plotu. Pa so ga goske že ščipale za meče. V silnem obupu spleza Miško na leso in začne kričati na pomoč. Goske se pa zaletavajo vanj in v enomer kriče: „Ga, ga, ga!“

„Lega, lega!“ se oglasi za plotom.

Miško prebledi. Kmalu bi se bil izpustil in padel z lése med divje preganjalke. Spoznal je glas starega deda, ki je na njegov krik prišel iz hiše.

Počasi ob palici je lezel ded krog vrta do lése in rešil Miškota.

Solznihi oči se je Miško potem izpovedoval dedu na klopi pri ulnjaku.

„Prav ti je“, reče mu ded. „Zapomni si:

„Tatiča nesreča biča!“

Oh, pozabila je

O svečnici je bilo. Po gozdu in po dolu je ležalo še obilo snega, in drevje je bilo še vsako jutro polno ivja. Vse je bilo tiho, skoraj mrtvo. Le sitni vrabci so se podili in čivkali po praznih vejah. Pa tudi ti so kmalu sfrčali na dvorišče, poiskat drobtin in pohojenih žitnih zrnica za prazne želodčke. Seveda so se pobiraje tudi zmerjali, lasali in kljuvali, da je perje kar letelo od njihovih sivih kožuščkov. Sultan pa, ki je iz svoje ute opazoval to kričanje in pretepavanje, je enekrat glasno zarežal. Vrabci so se prestrašili in z glasnim vriščem odleteli na streho. Zopet je bilo mirno na dvorišču.

Bolj živo pa je bilo v tem času zgoraj v gorki sobi pri Beletovih. Mala Ivica in njena nekoliko večja sestra, živahna Vidka, sta imeli toliko opraviti pri jaslicah. Ivica se kar ni mogla nagledati nežnega Jezusčka, ki je ležal v hlevcu na slamici. Vse prste na drobni ročici mu je že dvakrat preštela in najrajše bi mu bila ponudila svoje gorke rokavičice.

Pa tudi Vidka je imela precej dela pri jaslicah. Zdaj je vzdignila malega pastirčka, ki je bil po noči legel na zeleni mah; zdaj je zopet poravnala kodrasto ovčico, da je lepo stala in gledala proti hlevčku. Vmes pa je razlagala svoji sestrici, odkod so prišli sv. Trije kralji, kdo jim je kazal pot in kaj so prinesli Jezusčku. Vedela je celo, kako je božje Dete osrečilo te pobožne kralje, ki se veselijo sedaj v nebesih.

Beletova hiša je sredi naše lepe vasice, prav blizu cerkve. Ivica in Vidka sta — sevé — še majhni. Vidka bo začela hoditi v šolo še le drugo leto, Ivica pa še ne tako kmalu, ker je stara komaj štiri leta.

Vidka in Ivica nimata le radi Jezusčka, pastircev in ovčič. Tudi nimata vedno le igrač v rokah, o nikakor ne! Ivici je res Miklavž poleg drugih lepih reči prinesel tudi malo punčko. Pa, kdo ji bo zameril, saj je še tako majhna in Miklavž nosi, kar on hoče.

Dasiravno je Ivica še tako majhna, zna vendar že prav lepo moliti. Njena dobra botrica, ki imajo

svojo hišo prav zraven Beletovih, bi vam lahko povedali, katere molitvice že zna kodrolasa Ivica.

Ko zjutraj vstane, se takoj prekriža. Res je, da ji pri tej pobožnosti drobni palček včasih malo uide po rdečem licu, prekriža se pa le. Moli pa najrajši češčenamarijo in pa tisto znano molitvico:

Sveti angel varih moj,
Bodi vedno ti z menoj;
Stoj mi noč in dan na strani,
Vsega hudega me brani!
Prav pristrčno prosim te,
Varuj me in vâdi me!

Ker Ivica tako rada moli in uboga, so ji mama že o Božiču obljubili, da pojde z njimi o svečnici v cerkev, kjer bo še več svečic gorelo kakor pri jaslicah tam v kotu.

Bolj bi pač ne bili mogli mama razveseliti Ivice. Dannadan je popraševala zdaj mamó, zdaj botrico, če bo kmalu svečnica. Dolgo je ni bilo, slednjič je pa le prišla.

Solnce je ravno pokukalo skozi okno v sobo, ko sta zjutraj na svečnico vstali Ivica in Vidka. Mama so ju napravili v praznično obleko, in vsaka je dobila lepo pisano svečico. Tako sta čakali, da pride ura za odhod. Toda, nesreča ne počiva in tudi tisti dan ni počivala. Ko je hotela Ivica pogledati v stransko sobo, ali že gredo mama, se izpotakne na pragu in pade na trda tla. Svečica ji je odletela daleč iz rok in — joj! — Ivica vsa v krvi! Z drobnim noskom je pretrdo zadela ob tla, in kri se ji je ulila.

Ropot in gласen jok je hitro privabil mamó. Ko vzdignejo otroka, vidijo, da je mali nosek ves potolčen in krvav. Komaj so jo utolažili. Ko so jo pa preoblekli in umili, jo prašajo: „Ali si pa danes molila v čast angelčku varihu?“ Ivica zopet zajoka, potem pa zdahne vsa solzna: „Oh, pozabila sem!“

Od tistega dne pa Ivica vsako jutro kleči pred podobo angelčka variha in vestno opravlja jutranjo molitvico. In nosek? — No, Ivičin nosek je zdaj po zimi večkrat malo rdeč, vendar popolnoma zdrav.

—ek.

Stara mati.

ahna večerna megla je legala na tiho vas. Zunaj je naletaval sneg v gostih košmičih, ki jih je raznašala burja semintja.

V tem času je sedela stara Jerica pri oknu in zrla ven na cesto, kjer so se drsali otroci in se zabavali posvoje. A kmalu se je naveličala tega gledanja. Stopila je parkrat po sobi, da bi obrnila pozornost na kaj drugega. A danes ni mogla . . . Težke misli so jo mučile vselej, kadar je gledala to otročad s sanmi na klancu.

Bilo je pred tridesetimi leti. Lep zimski dan. Zunaj na klancu so se drsali otroci. Ona je pa sedela pri oknu in gledala svojega Tončka, ki je prišel iz mesta domov na božične počitnice. Veselo je skakal okolu svojih tovarišev, ki jih je spet videl po dolgem času. Kako veselo je bilo njeno srce, ko je zrla pred seboj ves svoj up, svojega pridnega sinčka!

Zvečerilo se je. Ona je šla v kuhinjo, da pripravi večerjo. Kar pridejo otroci s prestrašenimi in objokanimi obrazi v vežo in silijo mater na klanec. Polno ljudi je bilo že tam.

Na tleh v snegu je ležal njen Tonček krvav, v zadnjih dihih. Le en pogled na sina in ona je ležala nezvestna na tleh. Prenesli so oba v sobo, kjer se je sama kmalu zavedela, a nje sinček nikdar več . . . Prebil si je črepinjo, ko je priletel z glavo na obcestni kamen.

To je bilo pred tridesetimi leti . . .

Od tedaj ni bila več vesela. Kadar se je spomnila svojega sinčka, je morala jokati.

Tudi nocoj se ni mogla zdržati solz. Sedla je k mrzli peči in začela tiho ihteti. A kmalu se je spet malo potolažila. Prižgala je košček sveče in jo postavila na mizo. Pa se je stisnila v kot in zadremala. Polagoma je začela sveča ugašati. Blažen mir je zavladal v temni sobi. Le ura je enakomerno tiktakala.

Zunaj pa je divjala burja in žvižgala okolu hišnih oglov.

Drugi dan je prišla sosedka k Jerici v vâs. Našla jo je v kotu stisnjeno, z molkom v rokah.

Govorili so, da ji je počilo srcé. — Kdo je kdaj proumél ljubezen materinsko? Čas zaceli mnogo ran, a ne rane srca materinskega . . .

Osojski.

Bajka o vrabcu.

Vrabec je na strehe
Slême sél
In otožno pesem
Je zapél.

Nasmejala se je zima
Pa dejala:
„Ej, da tebe malo
Pobelim!“

„Hu, kaj kima
Mrzla zima
In otresa
Z glave sneg?“

Vrabec je peroti
Razprostrl;
Pa še v tisti noči
Je zamrl.

P o z i m i .

Zunaj mrzel snežec pada,
Za pečjo je pa gorkó;
Ptic nebroj tam zunaj strada,
Ki vas prosijo lepo:

„Dajte nam sedaj živila,
Ko imate polen hram!
Ko pomlad se bo vrnila,
Bomo hvalo pele vam . . .“

Osojski.

Tonček — lovec.

Tonček je hodil
Žabe lovit,
Vedno pri luži
Tičal je skrit.

Kadar je prišla
Žaba na breg,
Vpila je vselej:
Rega, reg, reg!

Tonček zasmeljal
Se je glasno,
Da je skočila
Žaba v vodó . . .

Osojski.

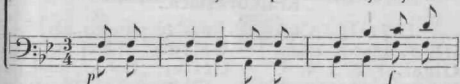
Tičice, le pevajte!

L. Arh.

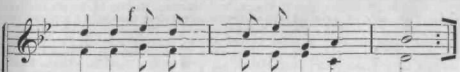
Moderato. p

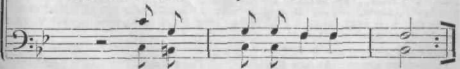
1. Ti - ček po - je Pe - smi svo - je In po
2. Le zo - baj - te in vži - vaj - te, Kar vam
3. Tu sta - nuj - te, Povzdi - guj - te, S svojo
4. Nam v ve - se - lje Dá po - ve - lje Lju - bi

ve - ji - cah ska - klja;	Pomlad mi - la Po - de -
do - bri stvarnik dá;	Tu v gr - mo - vju Vam do -
pe - smi - jo Bo - ga,	On va - ru - je Vas in
Bog, da po - je - te.	Z va - mi tu - di Ne za -

li - la Mu je	do - sti ži - ve - ža.
mo - vju Naj vam	bo - de varnost vsa.
ču - je, Ni se	ba - ti hu - de - ga.
mu - di Človek	pe - ti hval - ni - ce!

Lastovka in mušica.

Na strehi sedeča lastovka ugleda v zraku mušico. Hitro se požene za njo. Toda mušica jo še ob pravem času zapazi in zbeži v temno strešno luknjo. Lastovka leti naprej, mušica se pa v luknji zaplete v pajčevino. A predno se more izmotati iznje, jo že pograbi pajek in požré. — Kdor se ogne eni nevarnosti, rad v drugo zaide.

Boleslav.

Kratkočasnica.

Učitelj: „Olgica, ali znaš že šteti do pet?“ — Olga: „Znam, znam.“ — Učitelj: „Torej šteji!“ — Olga: „1, 2, 3, 4, 5.“ — Učitelj: „Dobro; zdaj pa šteji ravno to od zadaj!“ — Olga (se hitro zasuče nazaj): „1, 2, 3, 4, 5!“

Rešitev naloge v 1. številu.

M
b o r
k o l a r
r i s
s l i v a
A n a
t e d e n
p e s
ž o l n a
g a j
j

Prav so rešili: Cilka Planker-jeva, nadučiteljeva hčerka v Laporju; Šimenc J., Filipič Fr., Adamič A., Gruden Iv., dijaki v Ljubljani; Albreht Ivan, uč. III. razreda v Kranju; Furlani Pepina, Štefanka in Romana in Tomšič Ivanka v Ilir. Bistrici; Engelsberger Florijan in Viktor in Hrastnik Fr. v Raki pri Krškem; Scheligo Irma, uč. pri Sv. Jederti nad Laškim; Lasbacher Albina in Breznik Marija, učenci IV. razreda v Rušah; Preglej Hedvika, prodajalka v Trzinu; Majcen Fr., drugošolec, Kres Jožef, uč. III. razr., Jakša Aleksander, drugošolec, Lovrenčič Jožef, tretješolec, Jakša Jožef, učenec II. razreda, Jakša Stanislav, učenec IV. razreda ljudske šole v Novem mestu; Arh Zefka, Bedenk Franč., Grobovšek Marica, Kordiš Aleksa, Logar Iv., Povh Mirka, Skubic Cilka, Schuck Viki, Werne Dorica, Vilhar Tina, Wulz Mimica, Zadnik Micka, pl. Zhorsky

Marica, učenke VIII. razr. v Lichtenhurničnem zavodu; Gominšek Leop., učenec III. razreda v Gotovljah; Vrezec Stanko, učenec v Ribnem; Kogovšek Jakob v Dravljah; Omladič Filip in Jožef, Novak Anton, Pečevnik Avgust, Perger Miha, Rojnik Jožef, Šmajš Miha, učenci III. razreda v Braslovčah; Jarc Stanko, sodn. uradnik tč. v Braslovčah; Stele Marija, uč. V. razreda v Kamniku; Samsa Poldi, Sandka in Vidka v Ilir. Bistrici; Svetina Stanko in Franci, učenca v Pliberku; Jezovšek Rozika, Mela in Milčka, učenke na Vranskem; Kerin Zofija, Golob Matilda, Seršnik Bogomila, Hönigmann Ana, Srimšek Marija, Jančigar Pavla, Kotnik Marija, učenke VII. razr. v Šmihelu pri Novem mestu; Oblak Ivanka in Terezija, učenci Uršulinske šole v Škofji Loki; Grajland Karla v Novem mestu; Bezenšek D., Kopajner A., Čretnik, Žerovnik, Slanc, Šibanc Fr., Gorenšek Fr., Ramuk Al., učenci na Frankolovem; Lekan Pavlina, Skrjinar Milka, Kovšek Fr., Porenta Urška, Lap Ivanka, Lotrič Minka, Sušteršič Mica, Vrhovec Mici, Remžgar Angela, učenke II. razr. vnanje meščanske šole pri čč. Uršulinkah v Ljubljani; Kete Ivan, dijak v Ljubljani; Kump Stava in Kovšca, učenci V. razr. pri čč. Uršulinkah v Ljubljani.